בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ח' בטבת תשס"ב (23 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב ושמח!

עם סיום המאמר על מרד החשמונאים ולקראת יום **עשרה בטבת** (מחרתיים), יום הטלת המצור על ירושלים בזמן הבית הראשון, הנה לפנינו מאמר מרתק על כיבוש ירושלים בזמננו – ע"י הכח הבריטי בפיקודו של אלנבי (דבר שהוזכר בדף של לפני שבועיים, ב**כ"ד** ב**כסלו**):

[מתוך הספר: "מסיפורי ארץ אהבתי" – מרדכי נאור] – (תודותיי ליוסי ל.)

אין יאה לקלקל סיפור היסטורי יפה, אך הפעם אנו נאלצים לעשות זאת, כדי להגן על ההיסטוריה מפני האגדות העוטפות אותה. ...וכך מספר אותו סיפור: בשנת 1917 לא היה מצבה של בריטניה הגדולה מבטיח ביותר בחזיתות השונות: בחזית צרפת, סבלו הכוחות הבריטיים אבידות כבדות ומזה כמה שנים היתה המלחמה "תקועה"; אף במזרח, בחזית דרום ארץ-ישראל לא היה מקום לאופטימיות. שתי התקפות בריטיות על עזה באביב 1917 נכשלו, ובקיץ הוחלף מפקד חיל המשלוח. במקום גנרל מארייי, שלא הצליח בעזה, הוצב גנרל אלנבי, שלחם קודם לכן בצרפת. ראש ממשלת בריטניה, לויד-ג'ורג', הפגיע לאלנבי לצאת להתקפה מחודשת כדי לזכות בנצחון יוקרתי, שהאנגלים היו כה זקוקים לו. "הבא לי את **ירושלים** עד חג המולד", ביקש ראש הממשלה מהגנרל.

אלנבי עשה זאת. הוא כבש בסערה את דרום הארץ ואת יפו, ובנובמבר החל מתקדם לעבר ירושלים. בתחילת דצמבר עמדו כוחותיו של אלנבי לפני ירושלים. המצביא הבריטי **הורה שלא לתקוף את העיר בגלל קדושתה**. וכשנפלה לבסוף, התקרב אליה, ירד מסוסו ונכנס לתוכה ברגל, שוב מפאת קדושתה הרבה.

יפה, אבל לא לגמרי מדוייק. הנה מה שקרה בדיוק, לפי עדותו של לואיל תומאס, קצין בצבאו של אלנבי, שלקח חלק פעיל במערכה, ומאוחר יותר אף כתב ספר על כיבוש הארץ:

הסיפור הנכון יותר פותח ב 9 בדצמבר [כ"ד כסלו של אותה שנה] בשעת בוקר מוקדמת. באותו יום חורפי, היו הגייסות הבריטיים קרובים מאד לירושלים, הדיביזיה ה 60 של צבא הוד-מלכותו התחפרה מצפון לעיר, לא הרחק מהכפר ליפתא [**מי נפתוח**, הנמצא בגבול יהודה ובנימין]. באותו בוקר, חשקה נפשו של אחד מרבי-הסרנים של הדיביזיה בארוחת בוקר טובה. מה עשה? הורה לטבחו ולעוזרו של הטבח לסור אל הכפר הערבי הסמוך, כדי למצוא שם כמה ביצים לחביתת-הבוקר שלו.

השניים יצאו לדרך, וכפי שזה קורה לעתים – תעו בדרכם והתקרבו לירושלים. בעוד הם מחפשים את דרכם, התייצבה בפניהם קבוצה של ערבים מירושלים, ובראשם אדם חבוש תרבוש שרכב על סוס. הכל התייחסו אליו בכבוד, שכן היה זה לא פחות מאשר ראש עיריית ירושלים...!

המשלחת הירושלמית לא ידעה להבחין מי הוא מי בצבא הבריטי. אנשיה הסתפקו בכך שפגשו שניים מנציגי הצבא המתקדם, ומיהרו להגיש להם את כתב-הכניעה של העיר. יתר על כן, הם מיהרו להסביר לשני החיילים ההמומים כי הטורקים פינו את העיר בלילה, והצבא הבריטי מוזמן להיכנס אליה כדי לקבלה לידיו. השניים ניסו להסביר למשלחת הנכבדים כי טעו בכתובת, וכי הם, בסה"כ, טבחים פשוטים המחפשים כמה ביצים

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ח' בטבת תשס"ב (23 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לארוחת-הבוקר של מפקדם. אנשי המשלחת לא הבינו אותם, ואולי לא רצו להבין. הם הודיעו לשני הטבחים, חד-משמעית, כי נכנעו בפניהם וחזרו לירושלים... {הסיום, בע"ה, מחר}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל